

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **I. K.**
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 3. 2016, č. j. MV-25631-4/SO-2016

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 3. 2016, č. j. MV-25631-4/SO-2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9.800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Pavliny Zámečnickové, advokátky, se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 27. 4. 2016 doručenou zdejšímu soudu dne 28. 4. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 3. 2016, č. j. MV-25631-4/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 8. 12. 2015, č. j. OAM-13027-31/TP-2014 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce je přesvědčen, že napadeným rozhodnutím i prvostupňovým rozhodnutím byl zkrácen na svých právech takovým způsobem, jehož následkem je nezákonnost napadeného rozhodnutí. Obě uvedená rozhodnutí spočívají na nesprávných skutkových závěrech a nesprávném právním posouzení věci, jsou proto v celém rozsahu nezákonná a nepřezkoumatelná.
3. Žalobce nesouhlasí především s posouzením důvodu zamítnutí jeho žádosti o udělení trvalého pobytu, kterým bylo závažné narušení veřejného pořádku v důsledku neplnění stanoveného účelu dlouhodobého pobytu. K učinění takového závěru byl jako důkaz použit protokol o výsledku žalobce v rámci řízení o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu, nicméně žalobce je přesvědčen, že takový důkaz je nepoužitelný, neboť žalobce nebyl informován o možnosti použití protokolu o výsledku jako důkazu ve všech dalších řízeních. Nadto poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, z něhož plyne závěr, že ani samotné odsouzení pro trestný čin nutně neznamená dopuštění se jednání vážně narušujícího veřejný pořádek, tudíž ani neplnění účelu dlouhodobého pobytu nemá být za závažné narušení veřejného pořádku považováno.
4. Dále žalobce uvádí své přesvědčení, že se nedopustil přestupku, jak z napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá. Jelikož jednání cizince, který nevykonává funkci jednatele a neplní tak účel pobytu, nenaplní dle žalobce znaky žádné skutkové podstaty trestného činu ani přestupku, nemůže v něm být tedy s ohledem na platnou judikaturu spatřováno závažné narušení veřejného pořádku.
5. Žalovaná i prvostupňový orgán se měli dle žalobce zabývat také intenzitou jednání narušujícího veřejný pořádek, významem porušené normy či formou zavinění. V důsledku absence takového posouzení jsou tato rozhodnutí nepřezkoumatelná. Nadto nejsou zohledněny ani dopady do žalobcova soukromého a rodinného života.
6. Žalobce brojí také proti postupu prvostupňového orgánu, kdy tento nejprve žádost o vydání trvalého pobytu zamítl z důvodu obcházení zákona, následně mu taková klasifikace byla žalovaným vrácena, o čemž rozhodl prvostupňovým rozhodnutím, když jako důvod zamítnutí žádosti prvostupňový orgán namísto obcházení zákona uvedl závažné narušení veřejného pořádku.

7. V neposlední řadě žalobce poukazuje na rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2015, č. j. M-50948-3/SO-2015, v němž žalovaná dospěla k závěru, že neplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu není důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 75 zákona o pobytu cizinců, čímž došlo k porušení principu legitimního očekávání.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná se k předmětné žalobě vyjádřila svým podáním ze dne 6. 6. 2016, v němž předně akcentovala blanketní odvolání žalobce, bez následného doplnění (i po řádném vyzvání k doplnění ze strany žalované), přičemž vznášení námitek až ve správní žalobě je dle žalované v rozporu se zásadou procesní ekonomie a na samé hraně rozpornosti se zásadou subsidiarity soudního přezkumu.
9. Dále je žalovaná přesvědčena o správném a dostatečném zjištění skutkového stavu, nedošlo ani k jeho špatnému vyhodnocení. Protokol o výsledku žalobce je součástí spisového materiálu, žalobce měl možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, tudíž žalovaná postupovala správně. Žalovaná považuje za správné pokládat jednání žalobce za narušení veřejného pořádku, když žalobce dlouhodobě neplnil účel povoleného pobytu a vědomě tak klamal správní orgány.
10. Napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí je dle žalované přiměřené důvodům, které k jeho vydání vedly. Těmito rozhodnutími nedochází ani k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaná nespatřuje ani jiná porušení ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.
12. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
13. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
14. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho

odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu pak **pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

15. Žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné s ohledem na skutečnost, že spočívá na nesprávných skutkových závěrech a nesprávném právním posouzení věci, a také s ohledem na to, že se napadené rozhodnutí nezabývá také intenzitou jednání narušujícího veřejný pořádek, významem porušené normy či formou zavinění.
16. K tomu zdejší soud uvádí, že rozhodnutí žalované je postaveno na řádně uvedených ustanoveních zákona a v napadeném rozhodnutí se žalovaná vypořádala s posouzením zákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Odvolací námitky žalovaná nemohla vypořádat, neboť žalobcem bylo podáno blanketní odvolání, které nebylo až do vydání napadeného rozhodnutí doplněno. Žalovaná také jasně uvedla, z jakých dokumentů (a dalších důkazních prostředků) při svém rozhodnutí vycházela. Nelze tak dospět k závěru, že by rozhodnutí žalované neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé z odvolacích námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí žalované považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. V napadeném a prvostupňovém rozhodnutí je detailně analyzován také charakter narušení veřejného pořádku. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalované a celkově jí nečiní napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení. Zdejší soud k uvedené obecné námitce nepřezkoumatelnosti tedy na základě výše uvedených důvodů konstatuje, že ji shledává v této prvotní fázi nedůvodnou s tím, že některé další dílčí námitky žalobce jsou podrobeny soudnímu přezkumu dále.

17. Spornou otázkou je v projednávané věci to, zda neplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu lze pokládat za závažné narušení veřejného pořádku, v důsledku čehož lze zamítnout žádost o vydání trvalého pobytu.
18. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 16. 7. 2014 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců, tj. po 5 letech nepřetržitého pobytu na území. V rámci řízení o vydání prodloužení platnosti k dlouhodobému pobytu vedeném u prvostupňového orgánu pod č. j. OAM-62369/DP-2012 byl dne 9. 4. 2013 proveden výslech žalobce. Na základě informací zjištěných z provedeného výslechu prvostupňový orgán učinil závěr, že žalobce funkci jednatele společnosti UKR EXPO STAV s.r.o., pro niž mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu, fakticky nevykonával. Prvostupňový orgán tak neměl pochyb, že žalobce neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu, na základě čehož seznal důvod pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, přičemž tak nejdříve učinil pro důvod obcházení zákona. Takový závěr byl však rozhodnutím žalovaného zrušen, následně proto prvostupňový orgán podřadil neplnění účelu dlouhodobého pobytu pod důvod uvedený v § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť takové jednání žalobce pokládal za narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Následně se prvostupňový orgán zabýval přiměřeností dopadu rozhodnutí, přičemž seznal naprosto přiměřený dopad do soukromého a rodinného života. Proto následně prvostupňový orgán vydal prvostupňové rozhodnutí, jímž byla žádost žalobce zamítnuta dle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek.
19. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal blanketní odvolání, k jehož doplnění byl následně vyzván. Ve stanovené lhůtě však žalobce své odvolání nedoplnil. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila, neboť seznala důvody pro aplikaci § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce neplnil účel dlouhodobého pobytu, tudíž opakovaně a dlouhodobě porušoval právní předpisy České republiky, přičemž v souhrnu chování žalobce žalovaná pokládala za závažné narušení veřejného pořádku. Nadto žalovaná připomenula rozdíl mezi rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu a rozhodnutím o správním vyhoštění, když napadeným a prvostupňovým rozhodnutím není stanoven zákaz vstupu ani pobytu na území České republiky, žalobce tak mohl dle žalované nadále nerušeně pobývat na území České republiky.
20. Podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
21. Krajský soud při svém rozhodování vzal v úvahu judikaturu správních soudů včetně nedávno judikovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, který rozhodoval ve skutkově obdobné věci, sp. zn. 6 Azs 345/2017, v níž vyhověl rozsudkem ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017-37, kasační stížnosti směřující proti posouzení neplnění účelu dlouhodobého pobytu jako závažného narušení veřejného pořádku.
22. Předně zdejší upozorňuje, že závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, nelze bez dalšího vztáhnout na nyní projednávanou věc. Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017-

37, toto usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu „vyložilo pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu správního vyhoštění cizince, tedy rozhodnutí zasahujícího do svobody pohybu a dalších práv cizince mnohem intenzivněji než zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. listopadu 2011, č. j. 9 As 71/2010-112).“

23. Dle výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je při výkladu pojmu závažné narušení veřejného pořádku dle zákona o pobytu cizinců „třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.“
24. Krajský soud připomíná povahu ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, které je zaměřeno do minulosti. Pro právní posouzení narušení veřejného pořádku závažným způsobem ze strany žalobce proto není rozhodující potencialita narušení veřejného pořádku v budoucnosti, nýbrž to, zda lze jednání žalobce pokládat za vskutku závažné narušení veřejného pořádku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34).
25. Ostatně tento závěr Nejvyšší správní soud judikoval přímo formou právní věty, v již uvedeném rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, když závažné narušení veřejného pořádku „nelze ztotožnit s jakýmkoliv protiprávním jednáním cizince. Musí jít o jednání vskutku závažné (intenzitou, nebo významem chráněného zájmu, proti němuž směřuje) a aktuální, byť v porovnání s § 119 odst. 2 písm. b) citovaného zákona naplní tento pojem i jednání méně intenzivní a méně aktuální.“
26. Nejvyšší správní soud se ve věci vedené pod sp. zn. 6 Azs 345/2017 dále zabýval tím, že s účinností zákona č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců a další související zákony, do § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců přibyl nový důvod pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, a sice že cizinec v době platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu bezprostředně předcházejícího podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 neplnil na území účel, pro který mu povolení k dlouhodobému pobytu bylo vydáno [písm. d) citovaného ustanovení ve znění účinném od 15. srpna 2017].
27. Důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb. (sněmovní tisk č. 990/0, 7. volební období, www.psp.cz) odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která neplnění účelu pobytu považuje za jinou závažnou překážku pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (například rozsudek ze dne 19. ledna 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69), s tím, že pokud je neplnění účelu dlouhodobého pobytu důvodem pro neprodloužení tohoto povolení, „tím spíše by mělo být důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání nejvyššího pobytového statusu, tedy povolení k trvalému pobytu.“ Citovaná důvodová zpráva též uvádí, že nově navrhovaný důvod pro nevydání povolení k trvalému pobytu „je souladný s výhradou veřejného pořádku, jakožto důvodem pro odmítnutí přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta Evropské unie ve smyslu směrnice 2003/109/ES. Pokud jde o výhradu veřejného pořádku, je jednotlivým členským státům ponechán prostor pro uvážení, co lze za porušování veřejného pořádku považovat (aniž by tím byla dotčena příslušná judikatura Soudního dvora Evropské unie). V tomto směru lze tedy v zásadě neplnění účelu pobytu považovat za obrožení veřejného pořádku, neboť neplnění účelu pobytu je (s výjimkou, kdy účel není plněn ze závažných důvodů) spojeno s tím, že cizinec

využívá povolení pobyt k jiným účelům, než k tomu, který mu byl povolen“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017-37).

28. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017-37, uvádí: *„S názorem zákonodárce vyplývajícím z citované důvodové zprávy, že neplnění účelu pobytu představuje narušení veřejného pořádku, lze v zásadě souhlasit. Dle názoru Nejvyššího správního soudu se však samo o sobě nejedná o narušení veřejného pořádku potřebné intenzity, tedy o narušení závažné či přesněji řečeno narušení veřejného pořádku závažným způsobem, jak vyžadovalo na věc aplikované ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců v relevantním znění. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 3 As 4/2010 - 151 totiž odmítl, že by bylo možné obcházení zákona (v tehdejších případech šlo o účelové uzavření manželství) ztotožňovat s narušením veřejného pořádku, „neboť zpravidla nejde o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, který by navíc sám o sobě odůvodňoval tak vážný zásah do cizincových práv, jakým je vyhoštění z území České republiky.“ V případě neudělení povolení k trvalému pobytu lze sice za „závažné narušení veřejného pořádku“ považovat i menší prohřešky než ve vztahu ke správnímu vyhoštění (což bylo jedním z důvodů, proč Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 71/2010 - 112 za důvod pro neudělení povolení k trvalému pobytu považoval i účelové prohlášení otcovství), nicméně **neplnění účelu dlouhodobého pobytu samo o sobě závažným narušením veřejného pořádku není.**“*
29. Následně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017-37, judikoval: *„Cizinec, který neplní účel dlouhodobého pobytu, sice porušuje jednu z povinností, která mu ze zákona o pobytu cizinců vyplývá, avšak **neohrožuje některý ze základních zájmů společnosti. Takové jednání sice určitým způsobem koliduje se zájmem státu na regulaci pobytu a pobytu cizinců na jeho území, nelze je však považovat za tak závažný excés, aby bylo způsobitelné narušit závažným způsobem veřejný pořádek tohoto státu** (pozn. zvýraznění doplněno zdejší soudem). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel po celou dobu svého pobytu disponoval platným pobytovým oprávněním, přičemž bod 6 preambule směrnice 2003/109/ES zdůrazňuje právě oprávněnost a nepřetržitost pobytu cizince. Není-li závažným porušením veřejného pořádku samotný nelegální pobyt cizince na území České republiky (bod 56 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 4/2010 - 151 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. srpna 2013, č. j. 7 As 152/2012 - 51), nemůže jím – samo o sobě – být ani neplnění účelu jinak povoleného (a tedy legálního) dlouhodobého pobytu.“*
30. Krajský soud se s tímto závěrem Nejvyššího správního soudu ztotožnil. Byť má zdejší soud na základě správního spisu za prokázané, že žalobce neplnil stanovený účel dlouhodobého pobytu, nelze u takového porušení hovořit o závažném narušení veřejného pořádku. Ze správního spisu dále nevyplývá, že by žalobce porušoval veřejný pořádek jiným způsobem.
31. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017-37, je dále judikováno, že: *„Neméně významnou je skutečnost, že ani judikatura vztahující se k dlouhodobým vízům a pobytům nepovažuje neplnění účelu pobytu za závažné narušení veřejného pořádku [a neaplikuje tedy v takových případech § 56 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců], nýbrž za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 9 As 80/2011 - 69). K závěru, že neplnění účelu dlouhodobého pobytu nelze podřadit pod závažné narušení veřejného pořádku jako důvod pro neudělení povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, vede též nedávná novelizace tohoto ustanovení, která s ním počítá jako s novým a samostatným důvodem pro zamítnutí žádosti vedle dosavadního § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu*

cizinců. Tuto novelizaci proto – s ohledem na její systematiku – nelze chápat jako upřesnění obsahu skutkové podstaty narušení veřejného pořádku závažným způsobem, resp. jako příkladný výčet situace, kterou lze (a bylo lze) za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu dosavadního ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců považovat, neboť jinak by se novelizace týkala (resp. měla se týkat) právě dosavadního písm. g), resp. nynějšího písm. e) ustanovení § 75 odst. 2.“

32. *Své právní hodnocení následně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017-37, uzavřel tak, že „neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu nemůže být „samo o sobě“, jak nesprávně v části V./ad 2) uzavřel krajský soud, kvalifikováno jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu v relevantním znění. Uplatnit toto ustanovení by bylo možné jen v případě, že by k onomu (prostému) narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu přistoupily další individuální okolnosti, jež by umožnily kvalifikovaně hodnotit tento způsob narušení veřejného pořádku jako závažný, například skutečnost, že již v době podání poslední žádosti o povolení dlouhodobého pobytu žadatel věděl, že účel nebude nebo nehodlá plnit.“*
33. Pro učinění takového závěru, že k narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu přistoupily další individuální okolnosti, jež by umožnily kvalifikovaně hodnotit tento způsob narušení veřejného pořádku jako závažný, však zdejšímu soudu chybí dostatečný a prokázaný skutkový základ. Krajský soud proto nemůže konstatovat, že k závažnému narušení veřejného pořádku ze strany žalobce došlo.
34. Dále se zdejší soud již ve stručnosti zabýval také dalšími žalobními námitkami.
35. Námitka nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života žalobce není důvodná. Judikatura správních soudů mnohokrát zdůraznila, že s negativním rozhodnutím o žádosti cizince o povolení k trvalému pobytu není spojena jeho povinnost opustit území České republiky, pouze mu není přiznán vyšší bytový status. Žalobce je nadále oprávněn pobývat v České republice na základě jiných bytových titulů, splní-li podmínky pro jejich vydání. Jelikož rodina žalobce žije na Ukrajině, nemůže být neudělení povolení k trvalému pobytu ani nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017-37).
36. Za nedůvodnou krajský soud hodnotí rovněž námitku týkající se použití protokolu o výsledku žalobce, když tento výsledek žalobce byl proveden v rámci jiného řízení u žalovaného. Žalovaná tento protokol o výsledku žalobce řádně učinila součástí spisového materiálu, současně žalobce využil možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, čímž mu bylo známo, že mezi těmito podklady je také protokol o výsledku a z výsledku plynoucí závěry.
37. Krajský soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobce týkající se procesního postupu, kdy tento nejprve žádost o vydání trvalého pobytu zamítl z důvodu obcházení zákona, až následně pak z důvodu závažného narušení veřejného pořádku. Prvostupňový orgán a žalovaný postupovali dle zdejšího soudu správně. Původní rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo žalovaným zrušeno, následně prvostupňový orgán toto rozhodnutí respektoval a podřadil neplnění účelu dlouhodobého pobytu pod závažné narušení veřejného pořádku.

38. Argumentuje-li dále žalobce, že z jeho strany nedošlo ke spáchání přestupku, pokládá tuto žalobní námitku krajský soud za nedůvodnou, jelikož prvostupňové rozhodnutí ani napadené rozhodnutí žádným způsobem nerozhodlo o tom, že by žalobce přestupek spáchal.
39. Poslední žalobní námitku (porušení principu legitimního očekávání ohledně rozhodování) hodnotí krajský soud za nedůvodnou, neboť žalobce toto své tvrzení, že žalovaná v jiné věci neseznala neplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu za důvod pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, nijak neprokazuje. Nadto zdejšímu soudu nejsou známy ani další skutkové okolnosti v žalobcem uváděné právní věci. Krajský soud připomíná, že je vždy nutné při právním posouzení určité otázky vzít v úvahu skutkové okolnosti daného případu.

V. Shrnutí a náklady řízení

40. S ohledem na vše shora uvedené, zejména na nedávné judikatorní závěry Nejvyššího správního soudu, který vyložil pojem závažné narušení veřejného pořádku v kontextu neplnění účelu pobytu, dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, nebylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedená žalobní námitka uplatněná žalobcem je důvodná. Soudu tedy nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalované k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán právním názorem zdejšího soudu dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.
41. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci přísluší právo na náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě nákladů za právní zastoupení advokátem a za zaplacený soudní poplatek. Na náhradě nákladů řízení přísluší dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění, odměna za právní zastoupení advokátem [tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a to za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí právního zastoupení, sepsání žaloby), a dále 2x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu. Odměna advokáta je stanovena ve výši vyčíslené na částku 6.800 Kč. Dále pak žalobci náleží zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, celkově částka ve výši 9.800 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. března 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.